

Arrest

nr. 55 735 van 8 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MENS, die *loco* advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 29 december 2005 een asielaanvraag in. Op 6 oktober 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 3 juni 2008 bij arrest nr. 12 212 beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep bij de Raad van State tegen deze beslissing wordt op 23 juli 2008 niet toelaatbaar verklaard, bij beschikking nr. 3120.

Op 17 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tot schorsing en nietigverklaring tegen het bevel ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt op 29 september 2008 verworpen bij arrest nr. 16.677.

Op 23 maart 2009 wordt verzoekster ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 3 april 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 11 december 2009 dient verzoekster een aanvulling in van haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 april 2009.

Op 12 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 29 september 2010. Dezelfde dag wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit zijn de bestreden beslissing die luiden als volgt:

De eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.04.2009 via de gemeente Ieper werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor het criterium 2.8B van de instructies van 19.07.2009. Zij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 18.11.2009 voor de duur van 12 maanden. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 8,4261 euro per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 9 uur per week. Bovendien wordt er een verplichte aanwezigheid vereist van betrokkene waarvoor ze 300 euro per maand krijgt. Ook krijgt betrokkene een loon in natura, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 628,6179 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1304,24 euro voor een persoon van 20 jaar (betrokkene is 20 jaar oud: 14.07.1989) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988), Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 19 december 2005 in België verblijft, school loopt en een opleiding als verzorgster volgt, sociale contacten heeft opgebouwd, Nederlands heeft geleerd, steunbetuigingen voorlegt van kennissen, gewerkt heeft in de periode van legaal verblijf, cursussen naaien en bedrijfsbeheer heeft gevolgd en een opleiding volgt die toegang geeft tot een knelpuntberoep kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft de verwijzing naar artikels 3, 6, 28 en 12 van het EVRK, kunnen deze niet weerhouden worden aangezien verzoekster meerderjarig is. Volgens dit Verdrag wordt enkel een persoon onder de volle leeftijd van 18 jaar als kind beschouwd. Verzoekster is meerderjarig sinds 14.07.2007.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 03.04.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend vóór het in werking treden van de instructies dd. 19.07.2009 en bijgevolg in het licht van deze vernietigde instructies dient bekeken te worden, zoals de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, heeft voorzien. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (de verwijzing naar de situatie in het land van herkomst, het gevaar bij terugkeer naar het land van herkomst en de vermeende schending van art. 3 van het EVRM) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.(...)"

De tweede bestreden beslissing met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 september 2010 luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 12/08/2010, wordt aan B.Y.A. (V) + kinderen: naam kinderen + geboortedatum (maak ook het vorige veld leeg als er geen kinderen zijn)

geboren te (...), op (...),

van KAMEROEN nationaliteit, verblijvend: (...),

het bevel gegeven om uiterlijk op 29/10/2010 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*
 - O *De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam op 05/06/2008 de beslissing 'weigering van de erkenning vluchteling'.*
 - O *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 24/06/2008, Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds Illegaal in dit land. (...)"*

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van verzoekster om de kosten van het geding ten laste te leggen van verweerder wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ter terechtzitting werpt de voorzitter ambtshalve op dat de tweede bestreden beslissing met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 september 2010 een herhaald bevel betreft.

3.2. Verzoeker verwijst ter terechtzitting naar het inleidend verzoekschrift "Aangezien verzoekster reeds bijna 5 jaar in België verblijft, sinds haar 15^e, liep ze school en bouwde ze een uitgebreid sociaal netwerk uit. Verzoekster heeft wel degelijk belang, a l was het maar omdat de procedure van gedwongen verwijdering kan worden ingezet, middels het bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft dus wel rechtsgevolgen (RvS 28 augustus 2001, nr. 98 533)."

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de

verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggeregpen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat tegen verzoekster onder meer reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 17 juni 2008 en 23 maart 2009. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat de beroepen tegen het bevel van 17 juni 2008 werden verworpen en nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een beroep heeft ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 maart 2009. Dienvolgens zijn voormelde bevelen definitief, zodat ze principieel uitvoerbaar zijn. De uitvoerbaarheid van deze bevelen staat los van het thans bestreden bevel van 29 september 2010.

Bijgevolg zal de eventuele nietigverklaring van het thans aangevochten bevel de illegale verblijfssituatie van verzoekster niet wijzigen en voor haar geen nut opleveren omdat verweerder nog steeds de voormelde bevelen om het grondgebied van het Rijk te verlaten kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774; RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang. De uiteenzetting van verzoekster dat ze reeds vijf jaar in België verblijft, een uitgebreid sociaal netwerk heeft en dat door het bevel om het grondgebied te verlaten de procedure tot gedwongen verwijdering kan worden ingezet, doet geen afbreuk aan het hierboven gestelde. Zelfs bij een eventuele nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten blijven vorige bevelen uitvoerbaar zodat ook dan de procedure tot gedwongen verwijdering kan worden ingezet.

Het beroep is in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 september 2010 onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de instructie *“m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet dd. 19 juli 2009”*, van de formele en materiële motiveringsplicht *“ex art. 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*.

Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

“Verzoekster haalt een eerste middel uit de schending door de Belgische Staat van de materiële motiveringsverplichting ex art. 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991.

Uiteraard behoort het niet aan de Raad om zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid; de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De instructie betreffende de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, vermeldt volgende:

*“...E. Lokale verankering - arbeidscontract (punt 2.8.B. van de Instructie)
(...)”*

Deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest n 198.769 van 9 december 2009.

Dit had als gevolg dat de minister slechts kon teruggrijpen naar zijn discretionaire bevoegdheid om personen al dan niet te regulariseren.

Doordat de staatssecretaris beslist dat verzoekster niet het minimumloon ontvangt volgens de barema's en dus niet voldoet aan artikel 2.8B van de vernietigde instructie, en verzoekster dus geen aanspraak kan maken op een regularisatie.

Terwijl de staatssecretaris een onmogelijke eis stelt aan verzoekster en zich beroept op niet meer bestaande criteria, is de beslissing noch formeel, noch materieel naar recht gemotiveerd.

Toelichting bij dit middel

Verzoekster verblijft sinds december 2005 in België, een heeft nooit de mogelijkheid gehad om zich op legale wijze een loon te verschaffen. Eerst was haar leeftijd te jong, daarna kreeg ze het statuut van illegaal.

Het is/was aan personen in zijn situatie verboden om arbeid te verrichten. Ze had immers een arrest tot weigering van het toekennen van de status van vluchteling ontvangen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De voorwaarde die de staatssecretaris dan ook oplegde, was een quasi onmogelijke voorwaarde en dus in wezen geen voorwaarde. De vernietigde instructie waarnaar de staatssecretaris verwijst is daarenboven vernietigd en bestaat dus eenvoudigweg niet meer, zodat de verwijzing van de minister ernaar en de ook zeer strikte interpretatie ervan mocht ze nog bestaan, een gebrek in de motivering inhoudt. Verzoekster wordt immers geacht zich aan regelgeving te houden die niet bestaat en wordt er de facto op afgerekend.

Zowel formeel, een onbegrijpelijke motivering, als materieel, een inhoudelijk dermate tegenstrijdige beslissing welke elke logica tart, is de beslissing dan ook strijdig met de wet van 29 juli 1991. De absurditeit en de willekeur van de beslissing wordt nog meer in de verf gezet, bij een nadere beschouwing van het dossier van verzoekster, welke voldoet aan elke inhoudelijk maatstaf die wordt vooropgeplaatst om een persoon in dezelfde omstandigheden al dan niet te regulariseren.

Verzoekster is bijna 5 jaar in België en verwierf het diploma van een knelpuntberoep; ze studeerde af als verpleegster en was hulp van een bejaarde dame, die haar een loon uitkeerde. Bij ziekenhuizen solliciteren had geen zin, omdat ze te jong was om te starten en ze bovendien een illegaal statuut heeft. Ondanks deze enorme handicap, vond ze de mogelijkheid om een oude vrouw te verzorgen, en werd ze met de goedkeuring van de familie van deze oude dame aangeworven. Aan goede wil of integratiebereidheid lag het niet. Het stukkenbundel van verzoekster is/was immens en de staatssecretaris ontkende niet dat er onvoldoende integratie zou zijn.

De voorwaarde die de staatssecretaris oplegde en de toets die hij maakt aan een vernietigde reglementering, ondergraaft ook de rechtskracht die een arrest van de Raad van State heeft. De staatssecretaris beschikt bij de beoordeling over een verzoek conform artikel 9 bis over een discretionaire bevoegdheid; deze kan hij echter niet uitoefenen door aan degenen onderworpen aan een maatregel, een voorwaarde op te leggen die in se in zulke mate onmogelijk is. dat ze er niet aan kunnen voldoen. Zodoende blijkt dat de staatssecretaris is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, doch heeft deze niet correct beoordeeld, daar hij zich baseert op een strikt arbitrair en een vernietigd ministerieel besluit, zodat hij enkel in onredelijkheid tot dit besluit is kunnen komen.

4.2. Verzoekster herneemt in haar repliekmemoirie integraal de middelen van haar inleidend verzoekschrift.

4.3. Verzoekster diende een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is verklaard. Verweerder heeft verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf aldus ten gronde onderzocht.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling voor elk van de door verzoekster ingeroepen elementen, duidelijk gemotiveerd waarom dit element niet wordt aanvaard om een machtiging tot voorlopig verblijf toe te kennen. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift duidelijk kritiek op de in de motieven gestelde voorwaarde van een arbeidscontract en het vereiste minimumloon volgens de barema's waaruit blijkt dat zij de motieven kent. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Uit het administratief dossier blijkt en dit wordt niet betwist, dat verzoekster haar aanvraag ten gronde baseerde op de vernietigde instructies van 19 juli 2009, meer bepaald op punt 2.8B 'werk en duurzame lokale verankering'.

Verweerder heeft verzoeksters argumenten getoetst aan de criteria van punt 2.8B, met name werk en duurzame lokale verankering van de vernietigde instructies. Verzoekster meent dat verweerder haar evenwel geen voorwaarde kan opleggen van een instructie die niet bestaat, nu deze werd vernietigd. Verzoekster wordt op deze wijze immers geacht zich aan regelgeving te houden die niet bestaat en wordt er *de facto* op afgerekend. Beide partijen geven aan op de hoogte te zijn dat de instructies van 19 juli 2009 werden vernietigd door de Raad van State op 9 december 2009. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat verzoekster zich evenwel in haar aanvraag beriep op de instructies van 19 juli 2009 en wijst op het algemeen bekende engagement aangegaan door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, de heer Melchior Wathelet, om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de eerder vernoemde instructie te blijven toepassen.

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat de instructie door de Raad van State werd vernietigd in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat de instructie geen ruimte meer toelaat voor appreciatie doordat meteen is voldaan aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet, wanneer wordt voldaan aan de in de instructie opgenomen criteria en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. *In casu* is de bestreden beslissing echter geen beslissing houdende de onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, maar wel een beslissing met betrekking tot de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is hier niet aan de orde.

Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt verweerder inderdaad gebruik van de criteria van de instructie. Evenwel dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de onontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan verweerder geen willekeur worden verweten. Nogmaals wordt benadrukt dat de nieuwe gehanteerde criteria geen betrekking hebben op de invulling van het begrip "buitengewone omstandigheden" maar dat zij louter gehanteerd worden bij een beoordeling over de grond van de zaak. Hierdoor miskent verweerder noch het wettigheidsbeginsel, noch de kracht van

gewijsde van het arrest van de Raad van State. Bovendien betwist verzoekster niet dat zij in haar aanvraag zelf steunde op de criteria van punt 2.8B van de instructie.

Verzoekster betoogt dat zij voldeed aan de criteria zoals beschreven in punt 2.8, werk en duurzame lokale verankering van de instructie. Dit onderdeel van de instructie luidde als volgt:

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

(...)

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen. Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:

- Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen.

- Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.

- Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.(,,,)”

Hieruit blijkt dat verzoekster om in aanmerking te komen voor een regularisatie op grond van de criteria van 2.8.B, zij niet enkel diende aan te tonen duurzaam en lokaal verankerd te zijn, maar ook over een arbeidscontract te beschikken dat aan een aantal minimumvoorwaarden voldoet.

Verweerder motiveert dienaangaande het volgende:

“ Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor het criterium 2.8B van de instructies van 19.07.2009. Zij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 18.11.2009 voor de duur van 12 maanden. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 8,4261 euro per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 9 uur per week. Bovendien wordt er een verplichte aanwezigheid vereist van betrokkene waarvoor ze 300 euro per maand krijgt. Ook krijgt betrokkene een loon in natura, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 628,6179 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1304,24 euro voor een persoon van 20 jaar (betrokkene is 20 jaar oud: 14.07.1989) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988), Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 19 december 2005 in België verblijft, school loopt en een opleiding als verzorgster volgt, sociale contacten heeft opgebouwd, Nederlands heeft geleerd, steunbetuigingen voorlegt van kennissen, gewerkt heeft in de periode van legaal verblijf, cursussen naaien en bedrijfsbeheer heeft gevolgd en een opleiding volgt die toegang geeft tot een knelpuntberoep kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

De Raad stelt vast dat waar verzoekster meent dat zij voldoet aan elke inhoudelijke maatstaf, nu zij bijna 5 jaar in België is, het diploma van een knelpuntberoep verwierf, ze afstudeerde als verpleegster en de hulp was van een bejaarde dame die haar een loon uitkeerde, stelt de Raad vast dat verweerder erkent dat deze elementen van integratie aanwezig zijn in hoofde van verzoekster. De Raad stelt vast dat verweerder evenwel motiveert dat ondanks de duurzame lokale verankering, zij ook diende te voldoen aan de voorwaarde van het arbeidscontract. De Raad wijst erop dat verweerder over een grote discretionaire bevoegdheid beschikt.

Verzoekster betwist niet dat zij geen arbeidscontract kon voorleggen dat voldeed aan de voorwaarden zoals beschreven in de instructie. Zij is evenwel de mening toegedaan dat het een onmogelijke eis was zulk een arbeidscontract voor te leggen. Zij wijst erop dat zij in eerste instantie niet kon werken gelet op haar jonge leeftijd en nadien doordat zij illegaal in het land verbleef. Zij wijst erop dat het ook om deze redenen geen zin had om bij ziekenhuizen te solliciteren. Zij wijst evenwel op haar goede wil en integratiebereidheid die er toe geleid heeft dat zij de mogelijkheid vond om een oude vrouw te verzorgen met de goedkeuring van de familie, die haar tevens een loon betaalde hiervoor.

De Raad stelt vast dat verweerder het contract dat verzoekster in het kader van de verzorging van deze dame bijbracht heeft onderzocht, doch concludeerde dat het niet voldeed aan de voorwaarden nu ze slechts een bruto maandloon van 628,6179 euro verdient terwijl het bepaalde minimumloon 1304,24 euro betreft voor een persoon van 20 jaar. De Raad stelt vast dat verweerder bij de beoordeling wel degelijk rekening heeft gehouden met de jonge leeftijd van verzoekster. Verzoekster kan niet worden gevolgd dat het gelet op haar illegale statuut onmogelijk was een arbeidscontract voor te leggen, nu het verboden is als illegaal te werken. Zij legde immers zelf een arbeidscontract voor, onder de opschortende voorwaarde van het verkrijgen van de nodige verblijfs- en arbeidsvergunningen. Zij kan aldus niet worden gevold dat het een onmogelijke en aldus onbestaande voorwaarde betreft. Waar verzoekster meent dat de beslissing absurd en willekeurig is, wijst de Raad er nogmaals op dat door het toepassen van de criteria zoals opgenomen in de instructie bij een beoordeling ten gronde van de aanvraag, verweerder juist willekeur vermijdt door de criteria duidelijk te stellen en algemeen bekend te maken. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd op onjuiste gegevens, noch dat de beslissing zich niet kon steunen op de criteria van de instructie en aldus onredelijk is genomen. Nu verweerder op redelijke wijze concludeert dat verzoekster niet voldeed aan één van de twee voorwaarden gesteld in punt 2.8.B van de instructie, concludeert verweerder niet op kennelijk onredelijke wijze dat haar geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet of van de instructies van 19 juli 2009 wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN